

גם זה... וגם זה... וגם זה

הצבא צועד על קיבתו

המפקד הוא מפקד-הב' הזוכה, סגן-אלוף נבה-קומה ויפה-תואר, הלך ישר לשולחן המטעמים של יהודה כהן ואכל תוך כדי חייד. הוא יודע שהזוכה יחזור לבסיס.

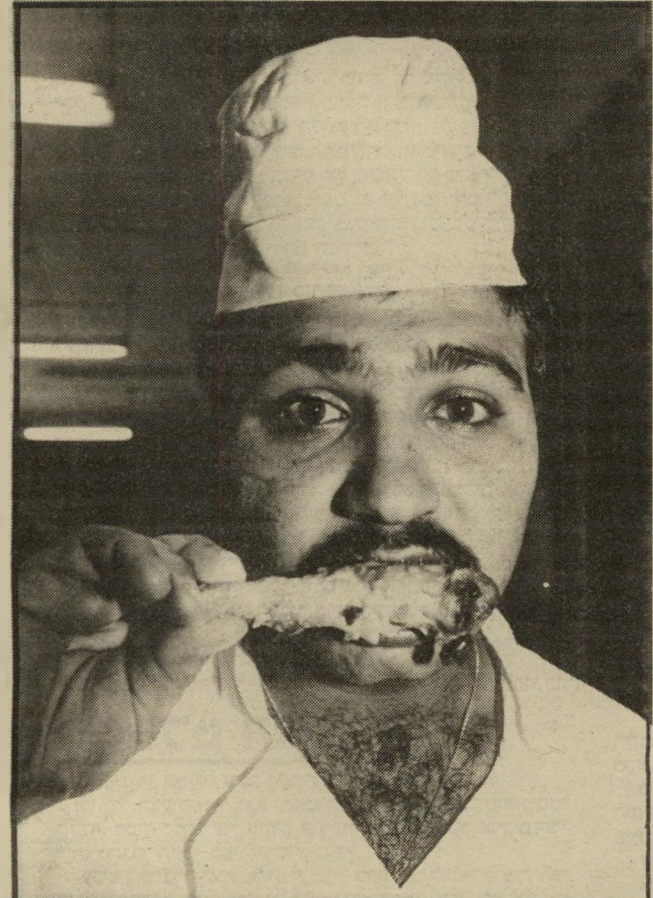
מיד אחרי מסיבת-עיתונאים על אוכל דיאטתי ואכילת ארוחה בת 450 קלוריות, לקחו אותנו שילטונות-הצבא לתחרות אשף-המיטבח הצה"לי בצריפין.

דווקא נחמד היה לחזור למקום שבו לא הייתי מאז הסיירונו, אבל לזכר המאכלים שאכלנו אז בצריפין לא כל כך הבנתי מה הקשר בין אשפי-מיטבח למחנה הצבאי הגדול. ברור שאל משהו אם יגישו לנו כמנה ראשונה כדור-גומי ברוטב גרין, אבל זה לא היה יותר מצחיק מהאוכל הזכור לנו מימי שרותנו בצבא —

מבעד לדלת טכנים לבנים, בעלי כובעים לבנים, ובידיהם מגשי-ענק עמוסים במה שנקרא „כל טוב“. כל טבח שם על אחד השולחנות את יצירותיו הקולינאריות, ולידן דף-נייר ועליו שמו ושמות המאכלים. חדר-האוכל התחיל להראות כמו חדר-אוכל של מלון, ורק החיילים כמדמים והעיתונאים כלי מדים, שהס' תובכו בין השולחנות, וחוסר מיוזג' האוויר, הזכירו לנו שאנחנו בצה"ל. כשגבר הבלגון, וכולם הסתבכו בכור לם, הגיע סגן-אלוף גדי קינן, שהוא ראש מדרג-מוון, כלומר השף של הצבא, וסיפר לנו בקצרה מדוע נאס' פנו. „בצה"ל יש הרבה מאוד טבחים“, הוא אמר, „אני לא יכול להגיד את המיספר (כטח סוד צבאי)“, 70 טבחים

רובה ואוכל לא עזרה להם, לחבר'ה, הש' מירה על האוכל. בסוף הנאר-מים וחלוקת-הפרסים התנמלו כולם על מגשי-הענק

הזוכה בתחרות רס"ד יהודה כהן מהצנחנים. התרגשות, המון זיעה וגם דימעה. לפי מחיאות-הכפיים שלהן זכה הוא, כנראה, הביא לחדר-האוכל חיילים שאוכלים באופן קבוע את האוכל שלו. העיתונאים ניגשו אל הזוכה, טעמו מהמט' עמים ואחדים אף ביקשו מתכון, אבל לפי הסבריו של אשף המיטבח הצה"לי ניראה כאלו הוא מסתיר את סודותיו המיקצועיים. אמנם טבח, אבל גם חייל ובצבא לימדו אותו לא לתת אינפורמציה אם לא מוכרחים.

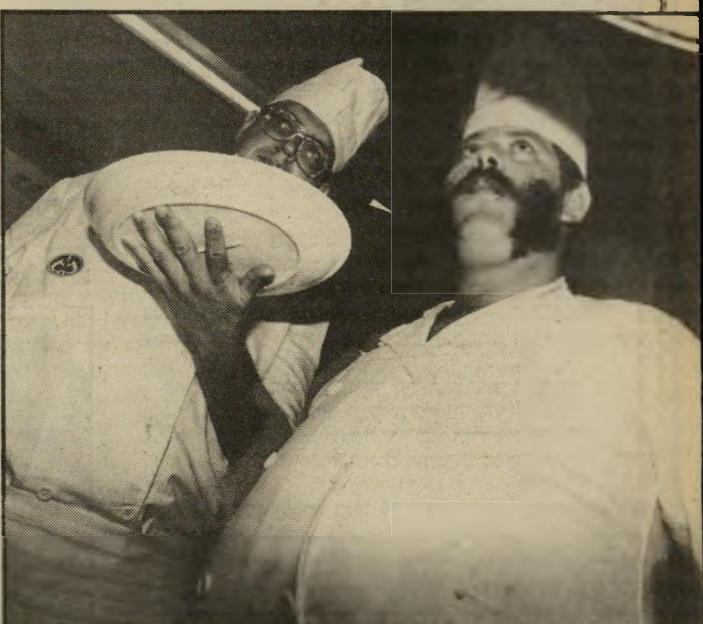
גדולה מאוד — מיוזרה ובה כלי' עבודה למיטבח. תם הטכס. כל המשתתפים רצו לעבר יהודה כהן, חיבקו ונישקו ושמחו, ורק העיתונאים התקרבו לאט-לאט לעבר מגשי-האוכל, וביד עדינה הטפו וטעמו והביטו ווללו, וכל הח' יילים שאלו את כל העיתונאים אם זה טעים, וכל העיתונאים אמרו שזה נהדר, אבל למה לא ראו אף פעם אוכל כזה כששירתו בצה"ל. מישהו אפילו אמר שכנראה מוכרים את האוכל הזה לצבא הבריטי, ולצה"ל משאירים הצילים ותירס מקופסה. אבל הרביסרן היפה אמרה שזה לא נכון, שהאוכל בצבא נורא השתפר בשנים האחרונות, ושגם נתיגיס לצבא

הגישו את מועמדותם לתחרות ולשלב הגמר הגיעו שמונה.

„מתוך השמונה האלה נבחרו היום שלושת הטבחים הכי טובים בצה"ל, ועוד מעט יבוא קציני-התחזוקה-ראשי ויחלק את הפרסים.“ עוד סיפר השף קינן כי כל המטעמים שהוכנו לתחרות נעשו מהמיצרכים הרגילים שכל מיטבח צה"לי מקבל, אלא שהפעם הושקעו יותר מאמצים ויותר דימיון ביצירות.

היו שם מגשים עם תפוחי-אדמה רוכסית, כשר-בקר אפוי בפטריות, סלטיניסואו, עוף מאודה בזיתים, פשטידות מוקצפות, חוהיעוף מומלא, עוף בשויפים ברוטב מישמש, ועוד ועוד.

כשהבלגון בחדר-האוכל המשיך לה' תגבר, וכולם הזיעו וניגשו את המצח, נעמדו בפתח כמה קצינים בעלי-פלאפלים רבים, והאולם כמעט עבר לדרום. קציני-התחזוקה-ראשי הגיעו, והחלק החיילי של האולם השתק כמו לפי פקודה. קציני-התחזוקה נתן הרצאה קצרה על הנושא „השבעתו של החייל בצה"ל“, ואחר כך עבר לעיקר. במקום השלישי: סמל ראשון רון מוטי — מחיאות-כפיים סוערות. לחיצת-יד, תעורה ומתנה. במקום השני: הטבח פרץ שלמה — מחיאות-כפיים, לחי צתיד, תעורה, ומתנה. ובמקום הראשון: פאזה [רס"ד כהן יהודה. לחיצת-יד, המון זיעה, נרמה לי שגם דימעה קטנה, ומתנה

הטבח צועד על הבטן שלו היא התשובה לאימ' על קיבתו. המעניין הוא שכולם מוכנים להישבע שהם לא אוכלים כלום, אבל טועמים. טעימה מה טועימה שם ותוספת מלח ושוב טעימה, והם לא מבינים איך מכמה טעימות קטנות גדלה להם בטן כזאת גדולה. חידה, כנראה. העיקר הוא שכל שכרסם גדלה, גדלה גם עוצמתו של צה"ל.

הצילים, תירס מקופסה ו...תפוחי-אדמה. בתוך צריפין בדקו אותנו היטב, ביקשו וקיבלו אישורי-כניסה, ואז התחלנו להסתובב ולחפש את מקום האירוע. בינתיים קראנו את הסימנות הכתובות על קירות הצריפים הכתמים: „החדר לדורות — מחנך בני אדם“, או „בבטיחות זילולת — בגופך פגעת“, והפילו „תדע כל אם עיבריה שמסרה גורל בנה לידו מפקדים הראויים לכך“. כשמצאנו את חדר-האוכל של הק צינים, שבו התקיים האירוע, היינו — צלם-המערכת ואני — ראשונים, ואף אחד לא הבין בריוק מה שני אנשים עושים כנגדים אורחיים בין חיילים וטבחים במדיהם הלכנים. אבל אחר כך הגיעו שאר העיתונאים, ורביסרן יפה ונחמדה אמרה לנו שיהיה בסדר, עוד מעט זה יתחיל. על אחד השולחנות עמדו כמה מגשים, ועליהם משהו שנראה כמו מיטכחו של אחסד וסלים — סלטי צצילים, סחינה וחצילים שטונגים וסלט תורכי. קצת התאכזבנו מהתפת' חתרת של צה"ל בעניין זה מאז שהש' תחרנו אנחנו, אבל אז התחילו להגיע

ליליאן קורנפלד היתה בין עדת העיתונאים והצלמים האורחיים. מחברת סיפרי-הבישול והעיתונאית הוותיקה לא מחסירה שום אירוע קולינרי-עיתונאי ואפילו עד לצריפין טרחה והגיעה. היא טעימה מהמאכלים ונראתה מרוצה.